

F. t. Retsplejelov for Grønland

Stk. 2. Retten kan også pålægge de i § 145 nævnte personer vidnepligt, hvis sagen angår en overtrædelse af kriminallovens § 50, stk. 1 og 2. Dette gælder dog ikke, hvis det må antages, at forfatteren eller kilden har villet afdække forhold, hvis offentliggørelse er af samfundsmæssig betydning.

§ 147. Retten vejleder vidner om indholdet af bestemmelserne i §§ 142-146, hvis omstændighederne giver grund til det.

Stk. 2. Afgiver et vidne forklaring i de i §§ 142-146 nævnte tilfælde, påser retten, at der tages særligt hensyn til vidnet eller til den, der har krav på hemmeligholdelse. Retten kan i den forbindelse bestemme, at dørene skal lukkes, mens der afgives forklaring, eller forbyde offentlig gengivelse af forklaringen.

§ 148. Indkaldelse til at møde som vidne udstedes, medmindre andet er bestemt, af den ret, hvor vidneforklaringen skal afgives. Indkaldelsen skal forkyndes for vidnet. Udsteder retten vidneindkaldelsen, sørger retten for, at indkaldelsen bliver forkyndt på grundlag af de oplysninger, som vedkommende part har givet. I kriminalsager indkaldes vidner af politiet.

Stk. 2. Indkaldelsen skal indeholde

- 1) vidnets navn og adresse,
- 2) oplysning om formålet med indkaldelsen,
- 3) navnet på den ret, hvor vidneforklaringen skal afgives,
- 4) oplysning om tid og sted for retsmødet,
- 5) oplysning om det varsel, som vidnet har krav på, og
- 6) oplysning om virkningerne af udeblivelse.

Stk. 3. Varslet for vidneindkaldelse er 1 uge.

Stk. 4. Retten kan fastsætte et andet varsel eller pålægge vidnet at møde straks.

§ 149. Retten kan pålægge enhver, som er til stede i et retsmøde eller i umiddelbar nærhed af mødestedet, straks at afgive vidneforklaring. Det kan pålægges tilstedeværende vidner at møde på et nyt tidspunkt.

§ 150. Udebliver et vidne uden lovligt forfald eller uden i tide at have meldt sit forfald, eller nægter vidnet uden lovlig grund at besvare spørgsmål, kan retten

- 1) pålægge vidnet en bøde,
- 2) lade politiet afhente vidnet,
- 3) pålægge vidnet at erstatte de udgifter, som vidnet har forårsaget, eller

- 4) pålægge vidnet en løbende bøde, i samme sag dog ikke for længere tidsrum end 6 måneder, uafbrudt eller sammenlagt.

Stk. 2. Afgørelse om anvendelse af tvangsmidler imod vidnet træffes af den ret, som vidnet er indkaldt til at afgive forklaring for. Afgørelsen, som træffes ved beslutning, der skal begrundes, kan omgøres af retten. Pålægges retten et fraværende vidne bøde eller erstatning, skal afgørelsen forkyndes for den pågældende. Anmodning om omgørelse af en sådan afgørelse skal fremsættes i det første retsmøde, som vidnet møder til, eller, hvis vidnet ikke senere møder, senest 14 dage efter at afgørelsen er forkyndt for vidnet eller kommet til vedkommendes kundskab.

§ 151. Et vidne kan ikke undlade at møde i retten, fordi den pågældende mener at være berettiget til at nægte at afgive forklaring i sagen.

§ 152. Vidnet skal om fornødent genopfriske sin viden om sagen, inden vidnet møder i retten, f.eks. ved at læse regnskabsbøger, breve eller optegnelser eller ved at bese genstande, som den pågældende uden omkostninger eller ulempe har adgang til. Efterkommer vidnet ikke denne pligt, finder reglerne i § 150 tilsvarende anvendelse.

§ 153. Inden vidnet afhøres, sikrer retten sig vidnets identitet, og at intet er til hinder for, at vidnet afgiver forklaringen. Retten pålægges derefter alvorligt vidnet at tale sandt og gør vidnet bekendt med ansvaret for at afgive falsk forklaring.

§ 154. Hvert vidne afhøres for sig. Et vidne må ikke høre forklaringer fra andre vidner, syns- og skøns mænd eller parter, medmindre retten bestemmer andet.

§ 155. Vidnet afhøres først af den part, som har anmodet om, at vidnet bliver afhørt. Modparten har derefter adgang til at afhøre vidnet, hvorefter parten kan stille de spørgsmål til vidnet, som modafhøringen har givet anledning til. Retten kan tillade yderligere spørgsmål eller genoptagelse af afhøringen.

Stk. 2. Retten kan stille spørgsmål til vidnet. Retten kan overtage afhøringen, hvis parternes afhøring af vidnet sker på upassende måde eller på en måde, som strider mod bestemmelsen i § 156, stk. 1, eller omstændighederne i øvrigt gør det påkrævet.